

Nova Esquerra vs Vella Esquerra

written by Jaume Soler | 6 de novembre de 2018

Més d'una vegada segur que heu sentit en una conversa, entre amics o amb familiars, allò de "no entenc les propostes de tal o tal formació d'esquerres". Propostes com multar el *manspreading*¹ o qualsevol discrepància amb les visions LGBTI, promoure l'ús de llenguatge no-sexista, quotes a tertúlies de TV i Ràdio, el multiculturalisme, classes de sexualitat a les escoles ..., són algunes de les propostes que caracteritzen l'esquerra política actual.

Però això no ha estat sempre així. Fa escasses dècades, l'esquerra prioritzava les condicions socio-laborals per sobre de qüestions més 'culturals' o antropològiques, vistes com a secundàries o com a mínim menys urgents. Era la 'vella esquerra', en contraposició a la 'nova esquerra' que sens dubte ha esdevingut dominant, principalment a Europa i als Estats Units.

Com s'ha produït aquest canvi? Cal mirar a la dècada dels anys 70 i a un influent filòsof postmodern, Michel Foucault, en un context de caiguda del referent soviètic, per a trobar el salt definitiu en aquesta evolució.

Michel Foucault, juntament amb diversos col·legues seus, en aquella època difonien a partir de la Universitat de Berkeley els seus plantejaments i els resultats dels seus *estudis*. Avui Berkeley és encara un dels principals focus irradiadors d'idees i tendències de la Nova Esquerra.

Un fet resulta especialment important en el tema que ens ocupa². Va passar el 1975 a Califòrnia mateix. Després d'un viatge a la Vall de la Mort amb uns amics, Foucault prenia per primera vegada LSD ("l'experiència més gran de la meua vida"). Aquesta fou una experiència que el convenç a intensificar els

seus treballs sobre sexualitat i plaer. Estripa aleshores les notes del seu llibre *Història de la sexualitat*, i el comença a escriure de nou. Decideix a partir d'aquell moment centrar-se en la cerca del plaer sense límits ni tabús i, a la manera postmoderna, intentar *deconstruir* la idea de sexualitat/gènere com a quelcom fix i natural. És tenint en compte el que acabem de dir que es pot entendre que el 1977 signés juntament amb els 'prestigiosos' pensadors Simone de Beauvoir i Sartre, entre altres, un manifest per la rebaixa de l'edat legal de consentiment en les relacions sexuals, és a dir, ni més ni menys que per a donar cobertura legal a la pederàstia. Foucault moria de SIDA el 1984.

Malgrat posseir una ment brillant, Michel Foucault ens ajuda a entendre com cap altre fins a quin punt la raó (*Logos*) pot caure sota el domini de la passió (*Pathos*). Un principi moral ja apuntat per Aristòtil fa més de 2300 anys. El filòsof grec ja aleshores educava els seus alumnes en les nefastes conseqüències de no tenir present aquesta regla vital, és a dir, no seguir els dictats del Logos/Raó, i deixar-se endur per les passions. Certament, com també defensaria Sant Agustí segles després, les persones que no fan cas de la raó i són dominades per la passió acaben sent esclaves dels seus vicis. Vicis com el consumisme (en el millor dels casos) o les drogues i la violència sexual (en els casos més extrems).

Això ens porta a una darrera reflexió: amb el naixement de la 'Nova Esquerra' es produeix una estranya aliança tàcita entre l'oligarquia i la Nova Esquerra. L'intel·lectual nord-americà E. Michael Jones interpreta i sintetitza de forma brillant l'actitud del pensador francès: "doneu-nos alliberament sexual i no criticarem les vostres polítiques econòmiques"³. I és que amb la Nova Esquerra com a corrent ara ja hegemònic dins de l'esquerra i el conjunt de la societat, l'oligarquia aconsegueix un domini social, cultural i econòmic sofisticadíssim. Sota propostes aparentment benintencionades i legitimades com a propostes "de progrés", aconsegueix

distreure l'atenció de les seves polítiques contra el treball, d'importació de mà d'obra barata i l'extensió generalitzada de la usura. Es promouen les passions de la forma més intensiva possible per a distreure la població de les mesures que se'ns imposen: no és casual que en la nostra època la pornografia s'hagi fet accessible de forma massiva, o que el consumisme i la publicitat ens assalti, especialment als joves, a cada passa (des de Netflix passant per Amazon). En definitiva, destruïda la moral, l'oligarquia aconsegueix eliminar un dels darrers obstacles per a imposar el materialisme més brutal i inhumà. Així doncs, aquesta coalició de la 'Nova Esquerra' amb l'oligarquia ens obliga a estar més alerta que mai i a tornar a posar el focus en la importància de les bases morals per a tota persona i poble que vulgui viure en virtut, llibertat i prosperitat.